

Hoofdstuk een

Hoe het gaat vandaag? Nou, ik ben vijfendertig en ik ben me voor mijn ouders aan het verstoppen in de toiletruimte van het chique kantoor van Lagget, Lagget & Lagget Advocaten & Notarissen. Dus ja, helemaal super natuurlijk.

Toegegeven, het is een stijlvol toilet. De deur van het hokje loopt helemaal van de vloer tot aan het plafond en het ruikt er naar jasmijn. Maar vroeg of laat komt mam of pap me zoeken en hoofdschuddend naar buiten dirigeren.

Zuchtend spoel ik de ongebruikte wc door. Ik kijk toe hoe het water door de afvoer kolkt en allerlei metaforen voor mijn eigen leven komen in me op. Maar ik voel me vandaag niet erg bijdehand, want buiten wacht het muffe kantoor van Thaddeus P. Lagget IV, waar zo het testament van tante Maggie wordt geopend.

Ik trek de zware deur open en geef mezelf een schouderklopje dat ik in elk geval het hokje heb verlaten. Of nee, ik kan mezelf beter pas feliciteren als ik de toiletruimte helemaal heb verlaten.

Ik zucht nog eens. Maggie O'Malley was nooit bang. Ze was stoer en de baas over haar eigen leven. Ze zou zich nooit in een chic toilet verstopt hebben, zolang er nog iets af te handelen viel. Ze zou naar binnen zijn gestormd, met haar ogen hebben gerold om de sarcastische opmerking die mijn vader ongetwijfeld zou maken over de roze punten in haar spierwitte haar en hebben genoten van alles wat er verder nog zou gebeuren.

Dan zou ze gelachen hebben, een bulderende lach die je tot halverwege Penn Station kon horen. Ze is nu vier weken dood en nog elke ochtend word ik wakker met een gevoel van gemis. Maar ze zou niet willen dat ik er te lang in bleef hangen. Sterker nog, ze zou boos zijn als ze wist dat ik ook maar één tel spijt zou hebben over haar dood of over iets wat ze tijdens haar leven had gedaan.

En dat is dus het punt. Tante Maggie leefde zonder spijt. Terwijl ik spijt heb van zo'n beetje alles.

Gedachteloos pak ik het verfrommelde handdoekje op dat iemand op de granieten wastafel heeft laten liggen, dweil er een plasje water mee op en gooi het in de dichtstbijzijnde prullenbak. Typisch ik: andermans zooi opruimen omdat dat veel makkelijker is dan mijn eigen zooi opruimen.

En reken maar dat het een zoi is.

Ik heb geen baan meer. Tip van mij: ga nooit tien jaar werken als officemanager op het advocatenkantoor van je toekomstige ex-man.

Mijn bankrekening is op sterven na dood, want niet alleen heb ik altijd voor een habbekrats gewerkt, zodat er meer geld in de zaak gestoken kon worden (slechtste beslissing ooit), ik heb ook nog eens mijn schamele spaarcenten uitgegeven aan een goedkope onderhuur in Hell's Kitchen (ja, ironie is een bitch) om van daaruit een nieuwe baan te zoeken. Maar als je enige referentie je ex is, tja, ik zei het al: slechtste beslissing ooit...

Uiteindelijk heb ik eieren voor mijn geld gekozen en ben teruggegaan naar New Jersey. Terug naar mijn ouders.

Nu woon ik weer in mijn oude kinderkamer, want het luxeappartement in Manhattan waar ik mijn hele ten-dode-opgeschreven huwelijk heb doorgebracht, is eigendom van het advocatenkantoor van mijn ex en valt blijkbaar niet onder de gemeenschap van goederen. Wacht even, dát was mijn slechtste beslissing ooit.

Met hangende schouders staar ik naar mijn spiegelbeeld en vraag me voor de honderdste keer af hoe ik dit allemaal heb kunnen laten gebeuren. Tante Maggie zou dit nooit gepikt hebben, dat is zeker.

Als zij een van haar drie echtgenoten met zijn gezicht tussen de dijen van zijn assistente had aangetroffen, zou ze op een grandioze manier wraak hebben genomen. Waarschijnlijk iets met die knijpfles honing die ze altijd in haar enorme tas had, plus een hele hoop giftige bosmieren die alleen al door de hevigheid van haar toorn tevoorschijn zouden komen.

En ik? Ik deed stilletjes de deur dicht en wachtte met huilen tot ik thuis was. Na dertig jaar onderricht, weet je wel hoe een Martin-vrouw zich hoort te gedragen.

Niet dat het iets uitmaakt. Op dit moment in mijn leven ben ik de persoon die ik ben. Alleen weet ik niet precies meer wie dat is.

‘Mallory.’ Paps stem klinkt door de dichte deur, laag en luid als een misthoorn en net zo abrupt. ‘Hou op met tutten en kom naar buiten. Thad heeft zo een golfafspraak.’

Golf. Een van de drie heilige bezigheden van Mr. Edward Christopher Martin. (Serieus, zo lang ik me kan herinneren stelt hij zich zo voor, dus met zijn volledige naam en nóóit zonder zijn titel.) Nu hij weet van mijn aankomende scheiding kan ik niet nóg lager in zijn achting zinken – behalve dan als zijn confrère door mijn schuld een rondje golf misloopt.

Een beetje trillerig zucht ik diep en draai de vergulde kraan open, alsof ik bijna klaar ben en alleen nog maar mijn handen hoeft te wassen. Dan neem ik nog een halve minuut om me voor te bereiden op het afscheid van tante Maggie, want daar komt het toch op neer.

Als straks het testament is voorgelezen, gaat alles terug naar vanouds en wordt elk gesprek over mijn oudtante afgekapt. Je moet de mensen niet in verlegenheid brengen, dat is de gouden regel van de Martins en een regel die niet kan worden gebroken. Niet door mij tenminste.

Zéker niet door mij. Daarom ook is het zo beschamend dat ik op het punt sta te scheiden en weer thuis woon. Ik breng iedereen in verlegenheid.

Nog langer uitstellen gaat niet meer. Ik doe de deur van de toiletruimte open en ga naar buiten. Pap staat aan de andere kant van de hal in een zwart pak, met onberispelijk zilvergrijs haar, zijn mondhoeken in hun vaste stand omlaag en een teleurgestelde uitdrukking. Misschien was het anders geweest als ik een broer of zus had, maar als enig kind ben ik de enige die kan voldoen aan de vele verwachtingen van pap en de vele eisen van mam.

‘Dat werd tijd,’ zegt hij, draait zich om en gaat Thads kantoor binnen.

Rechtsaf de gang in, dan nog drie stappen en ik sta buiten, weg van hier. Ik voel de zon al op mijn gezicht en de zomerbries in mijn haar. Donello’s op een steenworp afstand, de favoriete ijssalon van mijn tante omdat ze daar altijd extra kersen op haar dubbele bolletje chocolade-marshmallow deden.

Tante Maggie zou rechtsaf gegaan zijn.

En ik? Ik ga linksaf en volg mijn vader naar het kantoor van Thad.

Ja, ik ben ook teleurgesteld in mezelf.

Hoofdstuk twee

‘Dat klopt vast niet,’ weet ik uit te brengen, terwijl ik van mijn moeder naar mijn vader kijk en probeer te begrijpen wat Thad zojuist heeft gezegd.

Natuurlijk snap ik elk woord dat hij heeft gezegd, maar zo bij elkaar in één zin is het net of ik me genoeg Spaans van de middelbare school probeer te herinneren om een telenovela te volgen zonder ondertiteling: iets met een tandenborstel in een bibliotheek?

Mam zit bewegingloos en kijkt geschokt, net als ik waarschijnlijk. Met tollend hoofd reik ik naar het theekopje dat op een tafeltje tussen onze stoelen staat en overhandig het haar. Ze kijkt er even in verwarring naar, werpt me dan een dankbaar lachje toe en neemt een versterkende slok uit het tere, gebloemde kopje.

Pap is ongebruikelijk stil, maar zijn mond knijpt als vanouds samen.

Thad schraapt zijn keel om mijn aandacht te krijgen.

‘Jazeker, Margaret heeft het huis in Huckleberry Hills aan jou nagelaten,’ beaamt Thad, terwijl hij me een envelop geeft met

mijn naam erop. ‘Het pand is getaxeerd op iets meer dan 850.000 dollar, met een resterende hypotheekschuld van 413.000 dollar. Er staan op dit moment nog wel flink wat overtredingen open van het welstandsreglement van de buurtvereniging en je moet nog de erfbelasting binnen zes maanden betalen, bij elkaar zo’n 127.500 dollar. Maar los daarvan Mallory, is het huis echt van jou.’

Opnieuw woorden die op zichzelf logisch zijn, maar bij elkaar als pure wartaal klinken. Ik pak de envelop op. Bij de aanblik van tante Maggies handschrift met de vloeiende krullen, voel ik een steek in mijn borst.

‘En ze kan het dus gewoon verkopen?’ vraagt pap, wiens uitdrukking met elk woord minder zuinig wordt.

Thad knikt. ‘Vanzelfsprekend. Sterker nog, het is de ideale manier om de erfbelasting te voldoen.’

‘Mooi. Dat is dan geregeld.’ Pap staat op en kijkt me recht aan. ‘Je verkoopt het en dan hou je zelfs na de erfbelasting nog genoeg over om jezelf weer op de rit te krijgen. Geweldig Thad, bedankt voor je tijd.’

Ik klem de envelop steviger vast. Pas als het volmaakt gladde, roze oppervlak begint te kreukelen, besef ik wat ik doe en ontspan mijn greep. Maar verder beweeg ik niet. Ik blijf op mijn stoel zitten, terwijl een vlammetje van wat wel een beetje op opstandigheid lijkt mijn buik verwarmt.

Misschien is het omdat ik iets van tante Maggie vasthoud, maar dit is een van die zeldzame keren in mijn leven dat ik wel eens iets zou kunnen doen wat anderen in verlegenheid gaat brengen.

Misschien komt het door ons laatste gesprek, toen ik haar had bezocht in haar aanleunwoning en háár, en niemand anders, had verteld dat Karl de sloten van het appartement had vervangen en mijn koffers bij de conciërge had achtergelaten, ingepakt en wel. Ik was niet langer nodig. Afgedankt.

Ik was bang dat ze teleurgesteld in me zou zijn, maar ik had natuurlijk beter moeten weten. Tante Maggie haalde haar schouders op en zei dat er heus wel weer een andere deur open zou gaan, ergens. En dat die Karl een druilloor was die me niet waard was.

Typisch iets voor tante Maggie, om letterlijk een deur te bedoelen... en de sleutels ervan aan mij te geven. Moet ik zo'n geschenk dan weigeren? Afdanken, zoals ik zelf afgedankt ben?

Mam voelt mijn verzet waarschijnlijk aan, want ze staat niet op om met mijn vader mee te gaan, maar zet haar thee neer en kijkt me aan. 'Met een mooie make-over ziet Karl je vast wel weer staan. En wie weet gaat hij dan weer inzien wat jij in jullie huwelijk inbrengt, naast je werk in de zaak natuurlijk.'

'Met een medaille erbij voor de beste melkkoe?' De woorden zijn eruit voor ik het weet.

Misschien hangt Tante Maggies geest hier wel rond.

Oké, oké, ik loop er de laatste tijd niet al te florissant bij, nee. Wie me niet kent, denkt misschien dat ik in een yogastudio werk voor mensen die verslaafd zijn aan chips en misdaadpodcasts. Ik heb gedoucht. Ik heb deo gebruikt en mijn tanden gepoetst. Ik heb de tijd in het toilet gebruikt om mijn rommelige paardenstaart te fatsoeneren. Maar dat is wel zo ongeveer alles wat ik doe om er toonbaar uit te zien.

'Mallory,' zegt pap op de toon die hij altijd aanslaat als ik ook maar overweeg om buiten zijn fatsoenlijke boekje te gaan. 'Ik kan